

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12.

Den 15. Marts 1880.

29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernaklet i Provo den 30te November 1879.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

Spørgsmaalet bliver altsaa dette: Efter at have faaet en Besaling fra Gud om at udføre en vis Handling, og en Besaling fra Staten om ikke at udføre den, hvad skulle vi nu gjøre? Man stillede en politisk Snare for Daniel, ligesom man nu har gjort for os. En Forordning blev udstedt, som forbød ham, under Dødsstraf, at bede til Gud; han gik hen og aabnede sine Binduer og bad ligesof Samfundets Øjne; derved overtraadte han altsaa Forordningen med Døden stirrende ham i Ansigtet. Han vidste, at Forordningen ikke kunde tages tilbage, men han var bestemt paa at adlyde Guds Besaling, og dette gjorde han. Man fastede ham i Løvekulen, hvor han legede med de vilde Dyr, ligesom et Barn leger med en Kats Killinger. Dette var Noget til at prøve Daniels Tro med, men Gud beskyttede ham.

Der er en anden Omstandighed forbunden hermed. Vi læse, at Kong Darius, som var et Offer for et politisk Parti, var meget øngstelig for Daniels

Befindende, thi han begav sig tidligt om Morgenens til Løvekulen og raahte: O, Daniel! Er den Gud, paa hvilken Du tror, ifstand til at befri Dig? Daniel svarede: O, Konge, lev for evig; den Gud, som jeg har Tillid til, har sendt sin Engel og har beskyttet mig fra Løvernes Gab. — Efter at have læst Præsidentens Budslab, tror jeg ikke, at Mr. Hayes vilde vise den samme Omhu for os, som Darius gjorde for Daniel, dersom vi vare fastede i en Løvekule. Men vi maa jo ogsaa erindre, at den Første af disse er en Kristen, medens den Sidste var en Hedning. Fraaet dette, føler jeg til at fordomme vor Tidsalders Laster, baade dem, som udøves i vor egen Nation, som ogsaa dem, der begaaes af andre Nationer; thi Amerikanerne, som en Nation betragtet, synke hurtigt ligesaa lavt som Europas mest forhærdede Nationer, og udøve saadanne Skændelseshandlinger, som have været Marsag til, at mange mægtige Byer, Nationer og Kejserdømmer ere blevne ødelagte. Saadanne

Handlinger ere nu de umaturlige og for-dømmende Synder i Kristenheden. Guds Lov til Mennesket lyder saaledes: „Vor-der frugtbare og mangfoldige“; men disse Reformatorer ere hastige til at udgyde Blod, ja endog de Ulykidelige. Med deres Fostermord og andre Forbrydelser ihjel-slaa de Tuisinder og efter Tuisinder uden at blive straffede derfor, for ikke at tale om den anden smudsig, nedværdigende Institution i Kristenheden kaldet: „Sam-fundsbondet“, saavel som andre skamelige Handlinger. Vi protestere mod at Foster-fortrivelse, Barnemord og andre af Kri-stenhedens affyelige Laster blive indførte blandt os, hvadenten dette ske i Form af legislative Forordninger, judicielle Hjendelser eller nogen anden af Civil-i-sationens Tilsætninger. Vi ere ameri-kanske Borgere og ere endnu ikke berøvede den uwurderlige Ret til Liv, Frihed og Lykke. Undertiden udtale Mænd deres Forundring over Grandjuryens Handle-maade, idet den, af 200 Sager angaaende Udøvelse af Flerkoneri, kun idømte 3 Personer Straf. Den menneskelige Natur med alle dens Svagheder, er endnu ikke saa dybt sunken, at den lader sig regjere af en officiel Embedsmands Bydende om at udfærdige Anklager efter Ordre, uden Grunde eller Bidnesbyrd, og der findes meget Faar, som ere saa dybt sunke, at de ville dømme en Mand for at øgte Hustruer og forsørge deres Børn, medens de paa samme Tid vide, at Anklagerne og Forfølgerne overtræde alle Sømme-lighedens Love og myrde deres eget Afskom. Mange Mænd ere meget synde-fulde og deltagte i Tidsalderens Laster og Forbrydelser, men de ere dog ikke alle Hykler. Dispositie Love forde en Dispot, thi ikke engang en uredelig Jury vil kunne udøve dem.

Det bliver nu vor Pligt at afgjøre Spørgsmaalet, om vi skulle adlyde Guds

Lov eller Menneskets Bud. Dersom jeg skalde svare herpaa, vilde jeg svare lige-som jeg engang gjorde i Retten. Den-gang jeg afgav Svaret, var dette Spørgs-maal endnu ikke afgjort i de Forenede Staters Højesteret. Siden den Tid har man vedtaget denne Lov, følgelig ere vi satte i ontrent samme Stilling, som de Kristne vare i Romernes Dage, og den nuværende Kristen intager samme Stil-ling, som den daværende Hedning.

Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi stole paa Gud eller holde Kjød for vor Arm? Skulle vi tilside sætte vor Religion og vor Gud og lade os lede af de Ønder, som findes i Nationen og som ere stil imod Guds Love? Alle, som føle til at efterkomme Guds Love, behage at række den højre Haand i vejet. (Høje Forsam-lingen rakte Haanden op.) Vi finde, at den samme Følelse gjør sig gjeldende i hele Territoriet.

Vi ønske ikke at vise nogen Ringe-agt for Regeringen, thi naar Alt kommer til Alt tror jeg ikke, vi vilde blive bedre behandlede af nogen anden kristelig Nation, end vi blive af vor egen; dette er dog ikke nogen synderlig Ros for den. Det er sorgeligt, at en saa stor og mægtig Nation ikke kan tillade 200,000 Men-nesker at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende.

Hvad vi sat os mod noget Undet? Nej. Har jeg? Nej. Have J? Jeg for-modet det ikke. Jeg forventer en saa-dan Tingenes Tilstand under Djævelens Ledelse, thi han er de Helliges Fjende. Hvad saa? Agter jeg at opgive min Religion til Djævelen? Jeg tror det ikke. Hvad skulle vi da gjøre? Skulle vi for-nærme de Forenede Staters Befolning? Nej. Skulle vi fornærme de Forenede Staters Præsident? Nej. Desvagtert er jeg bedrøvet over, at han ikke er mere ødedelmodig; jeg er bedrøvet over, at han

ikke besidder mere af de Fjoler, der ledede Grundlæggerne af denne Regierung. Jeg er ikke sorgmodig for de Helliges Bedkommende, thi det er ganske nødvendigt for os at gjennemgaa visse Prøver, saa at vi, ligesom de Hellige Fordum, kunne blive fuldkomne ved Lideler. „Thi det behagede ham, som alle Ting hører til, for at bringe mange Sjæle til Hærslighed, at gjøre deres Saliggjørelse fuldstændig formedelst Lideler.“ „Han blev, ligesom vi, prøvet i alle Ting og var dog uden Synd.“ Skulle vi afgive fra dette Landts Love paa Grund af disse Mands Handlinger? Nej, vi ville efterkomme og overholde dem. Skulle vi berøve andre Mennesker deres politiske Nettigheder? Nej, vi ville ikke. Skulle vi berøve Nogen hans religiøse Nettighed? Nej, vi ville ikke. De kunne gjøre som de lyste i Washington og andre Steder, men vi ville gjøre Det mod alle Mennesker. Vort Valgsprog er: Frihed, Uafhængighed og Samvittighedens Nettigheder for alle Mennesker, saaledes som Broder Parley P. Pratt skriver i et af sine Digte:

„Græker, Jøde, Tyrk og Indianer,
For Eder vajer Frihedens Banner.“

Disse ere de Fjoler, vi nære angaaende denne Gjenstand. Alle af os have Fejl. Vor Regierung er vistnok en af de bedste i Verden, og vi ville understøtte den. Derefter ville vi forsøgte vor lovmaessige Det paa en passende, sørmlig og konstitutionel Maade. Vi ville ogsaa holde et vaagent Øje med de elendige Uslinge, der snige sig ind i vor Midte; vi ville anmode dem om at forlade os. Vi ønske ikke en Flok Hunde iblandt os. Erlige og hæderlige Mænd, — Mænd, som ville handle retsordigt, ville vi altid understøtte. Men denne Nation lægger Øjen ved Noden af Træet og den vil opløses efterhaanden. Dersom

de kunne udholde det, kunne vi. Dersom de behandle os paa en stammelig Maade, ville de snart behandle Andre ligeledes. De ville tage den ene af Frihedspillerne bort efter den anden, indtil hele Bygningen vil ryste og falde sammen. Mange andre Nationer ville undergaa samme Skæbne, og Kæsersdømmer gaa tilgrunde. Denne Nation vil komme til at lide, og andre med den. Det vil blive saaledes som Joseph Smith engang sagde: Naar alle Andre forsøge Konstitutionen, ville denne Kirkes Eldster samle sig omkring Banneret og frelse dets sønderstængte Psalter. Vi ville komme til Undsætning og erklære Frihed for alle Mennesker.

Hvad skulle vi gjøre med mange andre Ting? Lade dem i Fred. Den Gud, som regerer i Himlene, vaager over deres Foretagender saavel som over vore; de ere, ligesom vi, i hans Hænder — han vil føste en Krog i deres Kæber og føre dem paa en Vej, de ikke drømte om. Han vil sige til dem, ligesom han sagde til Havets Bølger: „Hertil skulle I komme, men ikke længere; her skulle Eders stolte Bølger standse.“ Det er vor Pligt at holde os nær til Gud, holde hans Bud og efterkomme hans Besalinger, saa ville vi ikke frygte for noget Onde, der maatte ramme os, „thi Gud vil bringe Mennekets Brede til at lovrive ham og det Øvrige vil han tilbageholde.“ Gud vil velsigne og beskytte Israel; han vil føre os fremad paa Livets Vej — ikke os Alle, thi som vi have hørt, ere vi ikke Alle nu som vi burde være. Han vil fuldføre sine Hensigter, rusle Verket fremad, opbygge sit Rige, grundfæste Zion og lade alle Ting gaa i Opfyldelse, om hvilke han ved sine Profeter har talt fra Verdens Begyndelse.

Efter at have talt angaaende dette Princip, vil jeg tale om nogle andre

Ting, som ere forbundne med vore Afferer her i Mødet for deme Stav eller i en Sammenkomst med Hellige, thi jeg taler i Neglen mere til hele Folket end jeg gjør til Medlemmerne i de førstilte Staver. Der ere nogle saa Ting, som jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa. I have en Stavorganisation med en Præsident og hans Raadgivere, der staa i samme Forhold til Eder, som det Første Præsidentstab til hele Kirken. Jeg tror, at I hørte Noget derom imorges. Ved for dem. Have de Svagheder? Ja. Have I? Ja. Har jeg? Ja. Vi besidde en kostbar Skat, men den findes i jordiske Kar. Vi have Allensammen Svagheder og Skræbeligheder; men vi ville bede for dem, der ere bestikkede til at præsider over os, at Guds Velsignelser maa blive dem tildelte. Naar vi høje os i vores Familiekredse, omgivne af vores Hustruer og Børn, ville vi bede Gud velsigne disse Mænd og inspirere dem med Visdom til at udføre alle Ting, som ere under deres Omførg. Vi ville ikke finde Fejl ved dem, men, dersom vi tro, at noget Urigtigt er foretaget, ville vi søge at lede dem paa den rette Vej. Dersom vi gjøre dette, ville vi faa Altting i god Orden igjen, hvadenten de ønske det eller ikke, thi Gud vil lede dem ved sin Aand til Gavn for os.

Vi have ogsaa Bislopper blandt os. Vi ville behandle dem med Höfslighed. Have de Svagheder? Ja, de ere Mænd lig vi ere. Hvad, — spørger En, — har Du Svagheder? Ja mange. Undertiden ønsker jeg, at jeg ikke havde, og til andre Tider ønsker jeg ikke saaledes. — Anmoder Du Folket om at bede for Dig? — Ja, og ligeledes om at bede for mine Brødre i de Tolvs Kvorum, saa at de maatte blive ledede ved den Allerhøjestes Inspiration og de igjen være i stand til at lede Andre paa Livets Stier, saa at vi

Alle kunne hædre den Kaldelse, Gud har givet os, cere den og udføre meget Godt blandt Menneskene og hjælpe til Opbygelsen af hans Zion. Dette Hverv paahviler Eder i Eders forstjellige Stillinger ligesaa meget som Præsident Smoot, hans Raadgivere og Bislopperne. Enhver har sine Pligter at udføre, og dersom vi Alle udføre dem, gjøre vi meget Godt. Lyt dersor til deres Raad. I have et Højsraad; ophold det paa lignende Maade, saa at de i alle deres Kjendelser og Raad maa handle retfærdigt. Jeg vil sige til Bislopperne i deres Egenvab som Dommere i Israel, og til Højsraadet som et Højsraad: handl retfærdigt for Guds Nasyn. I Eders Kjendelser hør I ikke lade Eders egne private Anstuelser eller Følelser raade. Spøg for Guds Skyld ikke at forvende Dom eller Retfærdighed. Jeg vil ikke give fem Straa for en Mand, som ikke vilde anvende samme Dom paa sin egen Broder eller Søn, som han vilde paa nogen Aanden, thi hvis han ikke gjorde det, vilde han ikke være skiltet til at være et Medlem af Højsraadet. Vi hør bede Gud give os Visdom i Udsprælsen og Ledelsen af alle disse Afferer, og derefter burde vi have et vist andet Princip sat mere udførligt i Kraft end det er for Nærvarende. Vi se Folk ty til Domstolenes Hjælp sommetider, og det endog for de Ugudelige, og Israels Eldster samtykke deri. Lad mig sige Eder, at Gud vil holde Eder ansvarlige, og han vil kalde Eder til Regnstab dersor, naar I mindst venter det. Til alle de, som ønske at gaa til Loven, siger jeg i Guds Navn: I skulle faa tilstrækkeligt deraf, indtil I blive trætte og syge deraf, thi det vil bringe Eder til Fattigdom, Ruin, Elendighed og Død, medmindre I gjøre en suarlig Omwendelse. Lad os cere de Institutio-ner, Gud har givet os, cere Præstedommet,

vere vore egne Domstole og behandle alle Mennesker paa alle Steder med paasende Ærbødigthed, men lad os ikke føre Rettergang med de Ugudelige.

Der gives andre Ting, om hvilke jeg ønsker at udtales mig, som angaa dette Samfunds Interesser. Vi bør give vores Børn en paasende Opdragelse. Jeg er glad ved at erfare, at I have en meget god Undervisningsanstalt i denne By. I have til Ledere saadanne Mænd som kjende Gud, og som lære Eleverne retsærdige Principer, Ærefrygt for Herren, og Livets Principer, saaledes at de Unge, naar de igjen paatage sig at lære Andre, kunne lære dem de samme Principer, som de have lært af disse vores Brødre. Paa denne Maade vil retsærdige Principer sprede sig; og medens disse vore unge Mænd og Kvinder er-holde deres Uddannelse i Videnskab og de forskellige Grene af verdselig Opdragelse, bør de altid kunne have Guds frygt for Øje. Skulle I også efter Kundskab? Ja, ligesom jeg vilde også efter en skjult Stat. Ville I ønske, at Folket skulle blive bekjendt med Kunster og Videnskaber osv.? Ja. Vi ønske at opdrage vores Børn saaledes, selv om det før med Opofrelse fra vor Side, at de kunne blive Mænd og Kvinder, der i Videnskab ere i stand til at maale sig med hvilkesomhelst Personer, der findes paa Jorden. Vi også efter disse Guder; vi ere nidi-hære i at fremme alle Menneskers Vel-ford i denne Henseende, men især dem, som ere forbundne med os, saa at vores Børn ikke alene kunne opvoxe i Guds-frygt, men ogsaa besidde alle Slags Kundskaber. Saaledes føle vi nu i denne Henseende. Hvorledes vil det blive Tid efter anden, dersom vi gjøre saaledes og vedblive dermed? Det vil ikke være længe, førend vi ville være ligesaa langt forud for Verden i Kunster og Videns-

skaber og ethvert fornuftigt System, som findes paa Jordens Overflade, som vi idag ere i religiøs Henseende. Nogle af vore Smaadrenge i en Alder af fra fem til otte Aar forstaar godt at tale med Mænd, som sige sig at være underrettede angaaende religiøse Spørgsmål. For nogle saa Dage siden overværede jeg en Søndagsstoles Examens i det 17de Ward i Salt Lake City. Her fandt jeg større Kundskab angaaende Religionssager ud-viklet hos Børnene af begge Kjøn end jeg nogensinde har set i hele Hedninge-Verden, hvorsomhelst jeg har rejst. Jeg kom til at tænke paa Frelserens Ord: „Af de Umyndiges og Diendes Mund skal Du berede Lov.“ Lad os opdrage vores Børn paa den rette Maade. Her kommer jeg til at tenke paa vores Søn-dags-skoler. I have dem her, men hvor-meget I gjøre for dem, er jeg ikke i stand til at kunne sige. De ere særdeles gavn-lige og vi burde yde dem al den Op-muntring, vi kunne. Lad vores unge og middelalbrende Mænd, som besidde Kund-skaber, gjøre sig nyttige i dem, saa at vores Børn kunne blive opdragne i Guds-frygt. Den Skole, i hvilken Br. Macer og Br. Hardy ere Lærere, anser jeg for et Mønster af en Skole, og jeg siger: Gud velsigne dem, og maa hans Aand være med dem. Vedbliv med Eders Arbejde, Brødre, saa ville Eders Navne blive kjendte i Israels og gaa i Aar som nogle af de største Mænds i Zion. Vore Brødre burde ogsaa interessere sig for Søndags-skolerne, og lad os saae Mænd, som frygte Gud, unge Mænd og Israels Eldster, som besidde Guds Aand til at lære Børnene, og bibringe deres Sind Livets og Saliggjørelsens Principer. Af andre rosværdige Foretagender indtager Kvindernes Hjælpeforeninger en frem-ragende Plads. Vore Søstre ere for-enede med os i Udførelsen af et godt

Arbejde. Skulle vi ringeagte deres Bestræbels-r? Nej. Hvem ere de? En Del af os selv. Besidde de det hellige Præstedomme? Ja i Forening med deres Mænd, og de ere Et med deres Mænd, men Manden er Hovedet. Kvinden er saaledes bestkaffen, at hun er langt bedre stillet til at paase Familiens Velbefindende end Manden er. Hun kan sympathisere med Søstrene, thi hun er Et med dem. Jeg hører, at en Dame, som jeg engang talte med, sagde: „De har aldrig været Bedstemoder?“ „Nej,“ sagde jeg, „det har jeg aldrig været; den Erfaring har jeg aldrig haft.“ „Nu, ja, saa kan De heller ikke sætte Dem ind i en Bedstemoders Følelser.“ Jeg har heller aldrig været en Hustru og kan derfor heller ikke sætte mig ind i en Hustrues Følelser eller en Moders Følelser; de kunne sympathisere med Søstrene og udgyde Olie og Vin, og de kunne lære Søstrene rette Principer; lære dem Renlighed, Godhed og Søsterkærlighedens deltagende Følelser. De gjøre dette i en vis Grad og derfor føler jeg til at sige: Gud velsigne Søstrene. De ere Et med os i at fås at fremme Israels Velstård. Man forteller mig, at jeg var Formand dengang den første kvindelige Hjælpeforening blev dannet i Nauvoo. Muligvis var jeg, skjønt jeg ikke erindrer det. Jeg ønsker at se Søstrene fortsætte deres Bestræbels'er og prøve paa at lære unge Kvinder at blive dygtige Husmødre, gode Hustruer, og at lære deres Børn at vandre paa Livets Stier.

Vi have ligeledes blandt vores unge Mænd og Kvinder gjensidige Uddannelsesforeninger. Det er langt bedre at se vor Ungdom bestjæltiget med Guds frygt, Sammenkomster i hvilke omhandles de Ting, som hører Gud til; hvor den Enkelterer den Anden om Godhed, hellige og rene Sæder og retfærdige Principer,

end at se den opvore i Ugadelighed og vandre paa de Stier, der lede til Øden. Hvormeget bedre er det ikke at lære dem Sædelighed, Hellighed og Dyd og bibringe dem Kundskab, som kan uddanne dem til hæderlige Mænd og Kvinder, end at se dem tage en anden Retning? Man har undertiden spurgt mig om Præstedommets have noget hermed at gjøre. Nej, ikke synnerligt, men det er en af de Hjælpe-filder, som omtales i Skriften. En Bisshop vil ikke have Noget imod at blive hjulpen af Hjælpeforeningerne. Har han Noget imod, at dens Medlemmer besøge de Syge? Vil han gjøre Indvendinger mod nogen Mand eller Kvinde, som søger at hjælpe til at fremme Fred, Orden, Dyd og Retfærdighed? Nej. Hvo ere de? Nogle af dem ere Eldster, nogle Medlemmer af de Halvsjældsfinsdystye, nogle ere Højpræster og alle høre de til forskellige Kvarter i Præstedommets. Disse Selskaber ere meget nyttige, de ere forud for vores Søndagskoler. De lede til Kundskab, eller som vi kalde det: Theologi og Videnskab og til alle Fornuftens Principer. Der findes mange højhjertede, ødle Mænd og Kvinder blandt os, til hvilke jeg siger: Gud velsigne Eder i Eders Bestræbels'er.

Til Bisshopperne siger jeg: Søg at fremme disse Foretagender i Eders Virkefredse, bestyt dem og gør Alt, hvad I kunne for dem.

Hvad vor politiske Stilling angaar, vil jeg sige: Vi bør være forenede. Hvem, spørger jeg, skal foretrive os Noget? Dersom jeg boede her i Provo og havde Noget at gjøre med saadanne Sager, saa vilde mit første Skridt være at raadsgøre mig med Præsident Smoot, for at ham at saa at vide, hvem han vilde anbefale til dette eller hint Embede. „Men“, siger En, „det vil komme i Strid med min Frihed.“ Jeg tror Watts striver:

„Jeg vil i Haand med Biße gaa
For klugere at blive.“

Og ligeledes:

„Blandt Narre vil jeg ikke staa,
At jeg ej Nar skal blive.“

Jeg vilde føUGE Raad hos erfarme Mænd, som besidde god Dømmekraft angaaende hvilken Retning jeg skulle tage. Hvad Eders Frihed angaar, da føg at erholde saa megen deraf, som I synes om, — Frihed til at gjøre Ret og ikke Uret. Det er meget nødvendigt, at vi skulle være forenede. Den, som søger at adspille Folket, er ikke Guds eller Mensenes Ven, ejheller er Gud hans Ven, og dersom han vedbliver at forstyrre Guds Folks Lykke og Befærds, vil Herren holde ham ansvarlig deraf og han vil komme til at vige sin Plads. Der er et Forsyn i mange af disse Ting. Folk undre sig undertiden over, at vi have Sygdom iblandt os. Apostelen Paulus skriver til Korinthierne, idet han henviser til Adskillelser, som herskede blandt dem, som ogsaa deres Uværdighed i Rydelsen af Herrens Nadvere: „Af denne Marsag ere mange blandt Eder svage og sygelige og Mange sove.“ Tro I paa et Princip af denne Slags? Jeg gjør. Lad os deraf frygte Gud, ære ham og holde hans Besalinger.

Vi ønske ligeledes, at Brødrene skulle nære rette Følelser mod Søstrene og især mod deres Hustruer. Gud har skænket os dem; behandl dem med Godhed og Kjærlighed. Dersom de have Svagheder — hvilke de vistnok have — skulle vi være overbaerende med dem; de ere de svagere Nedstaber og vi kunne være de stærke, og en stærk Mand behøver ikke at frygte en svag Kvinde. Vi burde være smme mod dem, og istedetfor at betale Ondt med Ondt, bør vi være ven-

lige mod dem. Dersom Eders Hustruer skænde paa Eder, bør I behandle dem med Høflighed til Gjengjeld, elske dem og sige: dette er ikke aldeles rigtigt, lad os nu være Venner. De ville da handle anderledes. I skulle gjøre Eders Hjem saa indydende som muligt, og lette dem deres Pligter i Husholdningen, saavidt det staar i Eders Magt og gjøre Alt forat forene Eders Bestrebelser med deres i Familielivet. Hustruerne bør trøste deres Mænd, tale venligt til dem og gjøre Mandens Hjem til en Himmel for ham. I Naboer burde ikke lives eller trættes med hverandre, ejheller nedsette hinandens Karakter, men være forenede i alle Ting.

Lad os lære at tale høfligt til hinanden, og dersom vi ikke kunne sige noget Godt om vor Broder eller Søster, saa lad os tie stille. Naar vor Broder forsynder sig mod os, sig ham da hans Fejl, naar I og han er alene; naar Bedkommende da har indset sin Fejl, bør han bekjende det, omvende sig og prøve paa at gjøre bedre. Lad os leve sammen som Brødre og Søstre og som Guds Hellige. Glem ikke at paakalde Gud i Eders Familiekredse og indvi Eder selv og Alt, I eje, til Gud, hver Dag i leve. Søg at handle retsværdigt og saa Enighedens og Kjærlighedens Land til at voxe blandt Eder, saa vil den levende Guds Velsignelser blive os tildelte, og han vil lede os fremad paa Livets Vej; vi ville blive understøttede af hellige Engle, af de gamle Patriarker og Guds Mænd, og Sløret mellem os og vor Gud vil blive tyndere og tyndere; vi ville komme ham nærmere, og vores Sjæle ville forherlige Hærskernes Herre.

Maa Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre, og lede Eder fremad paa Livets Veje, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Marts.

Bagtalelse.

Til samme Tid, som Guds Værk i disse Lande synes at stride frem i en forøget Grad, synes ogsaa Djævelen i samme Grad at anstrengte sig for at gjøre Ondt. Han vil uden Twivl gjøre Alt, hvad der staar i hans Magt, for at forhindre Kirken i at trives. For Nærvarende arbejde Kristi Ejenerne med fordoblet Æver. Overensstemmende med de Bestræbelser, som disse Herrens Ejenerne udfolde, vil ogsaa Satans Virksomhed vise sig i fordoblet Styrke.

Det heror for en stor Del paa de Hellige, om Sandhedens Fremgang skal blive hæmmet af Mørkets Magter. Hvoromhest det Gode søger at udføre noget Godt, flyver det Onde altid forud og søger at gjøre sin Indflydelse gældende. For en stor Del har Satan kun saameget Fodfæste i Menneskenes Hjærter, som disse frivilligt tilstaa ham, ved at lytte til og give efter for hans indsmigrende Hvisken og lade sig hilde i hans Garn. Antag nu, at vi talte til de Hellige i hele Missionen, Ansigt til Ansigt. Lad os tale sammen, for at vi kunne udfinde den bedst mulige Maade, hvorpaa vi kunne fremme vor himmelske Faders Riges Interesser og modsette os vor Ærke-Fjendes Angreb.

De Indflydler, som ere fjendtligstindede mod Herrens Værk, ere bestandig paa Bagt for at adspalte Kirken. Disse modstridende Magter vide meget vel, hvad Enighed formaaer at udrette, hvorfor deres Bestræbelser gaa ud paa at ødelægge denne blandt de Hellige. Deraf sige vi til Folket overalt i Missionen: Søg at blive forenede i alle Ting. Men vi anse det ikke alene nødvendigt at give en almindelig Opmuntring til de Hellige om at bevare Enigheds- og Hjærligheds-Nanden blandt dem, men ogsaa at gjøre Hentydninger til Ting, der ufravigeligt ere mere eller mindre ødelæggende for denne højst nødvendige Tilstand.

Maaſke faa Ting egne sig i sin Natur bedre til at adstille de Hellige fra hverandre i deres Fjelser, end den kun altfor almindelige og højst slette Ting: Sladder. Vi anse denne at være en passende Bencevnelse paa en saa slet Ting. Der er en meningslös, intetliggende Lyd ved dette Ord, der, saa godt som noget Navn, tilfjendegiver, at Udøvelsen af det, som dette Ord betegner, er i højeste Grad umandigt, og følgelig ogsaa uvindeligt. Uheldigvis synes der at være de Mennesker, der have en vis Forkjærlighed for at fortælle mindre smigrende Smaahistorier om deres Brødre og Søstre. Det hænder endogsaa ikke saa sjældent, at de berettede Omstændigheder modtage en Tilsetning af Farver fra Overdrivelsens altid virksomme Pensel. Det hænder ogsaa nu og da, at den virkelige Grund, hvorpaa en Bagtalelse af en Tredie støtter sig, ikke har nogen Tilværelse udenfor vedkommende Bagtalers egen Hjerne.

Det fremgaar af Skrifterne, at et Menneske, som elsker Brødrene — og saaledes naturligvis ogsaa Søstrene — beviser, at han eller hun er gaaet fra „Død til Liv“. At gjøre Bemærkninger om Andre, der kunne gjøre Skade, er sandelig

ikke en Handling, der udspringer fra et Hjerte, som er opfyldt af Kjærlighed til den omtalte Person. Heraf kan tydeligt fremdrages den Slutning, at Folk, der ïndlade dem paa at føre Sladder om Andre, ere mere eller mindre hilde i et Baand af aandelig Død.

Vi vide, at mange Ting blive sagte, som have skadelige Følger og adskille de Hellige i deres Følelser og Kjærlighed, uden at Paagjældende egentlig have noget Ondt til Hensigt. Maaske, at dersom det indskrænkede sig til denne ene Udtalelse, vilde de slette Følger blive forholdsvis ubetydelige; men ulykkeligvis er der i enhvert Samfund, Mennesker, der ere sorgelige Typer paa Sladderen. Denne Klasse Menneskers Fødder ere i stadig Virksomhed for at bringe slette Historier omkring, hvilke de udsprede ligesom Sæd i Herrens Have, der spirer og skyder op til Ranker og giftigt Ukrud. Uden videre Forklaringer: denne Tilbøjelighed udviser ikke den Sjælsstørhed og ødle Tænkemaade, som er glædelig at se hos og som er ejendommelig for at betegne en sand Hellig.

Enhver oprindelig Tilbøjelighed er modtagelig for Pleje. Følgelig vil en bestandig Næren af denne Tilbøjelighed til Sladder, tilsidst kunne gjøre den til en anden Natur. Heldigvis kan imidlertid enhver Tilbøjelighed til at vandre paa den urette Vej, ikke alene blive indskrænket og hämmet, men ogsaa, ved vedvarende Bestræbelser og ved Hjælp af Herrens Aland, blive fuldkommen overvunden. Det er derfor ethvert Menneskes Pligt at prøve sig selv for at erfare, om han eller him besidder nogen Tilbøjelighed til Et eller Andet, der kan adskille ham fra hans Brødre og Søstre, eller som har foraarsaget eller er i Fare for at forårsage, at nogen af Kristi Hjorde blive adsplittede. Dersom Selvprøvelsen har fort til et Resultat af denne Art, og Bedkommende er ærlig nok til at tilstaa det for sig selv, lad ham da tage den rette Fremgangsmaade.

Det er en Sag af Vigtighed at hænde Maaden, hvorpaa vi kunne overvinde en Tilbøjelighed som den, vi her have dadlet. Midlerne hertil ere meget simple. En god Regel er: Har Du intet Godt at sige om et Menneske, ti da aldeles stille. Bagttalelse af dette Livsprincip behøver ikke nødvendigvis at volde Mennesker, med naturlig Tilbøjelighed til at tale, meget Besvær. Alt hvad saadanne Personer have at gjøre, som hidtil have havt Hang til at ytre en Mængde uvise og mindre passende Ting, er, at lade Konversationen bestaa af mange forskellige Temner, som ere i Samflang med den Bisdoms Aland og de Kjærligheds Følelser for hverandre, som skalde opfyldte de Helliges Hjærtter.

Før omtrent sytten Aar siden fremsatte Apostelen George D. Cannon, i en Tale om den her omhandlede Gjenstand, en Ide, hvis Bisdom og Kraft gjorde Indvirkning paa os. Han raabede de Hellige til at følge som en Regel: aldrig at sige Noget om en fraværende Person, som de ikke vare villige til at sige, dersom Bedkommende selv var nærværende. Dersom denne og den ovenfor nævnte Regel blev efterfulgt saa usjagtligt som muligt, nære vi ingen Twivl om, at Enhed vilde tiltage i en stor Grad blandt de Hellige. Dette vilde forøge Folkeets Styrke til at udføre Retfærdigheds værk, og Kirken vilde blomstre langt mere.

Enhver kan danne sig et Begreb om det ubehagelige Indtryk, en ugunstig og vanaerende Bemærkning eller Bagtalelse maa gjøre paa Andre, ved at for estille sig sine egne Følelser, dersom dette var rettet mod ham selv. Det er ikke naturligt

for Mennesket at høre vancerende Bemærkninger eller Beskyldninger mod ham, vedrørende hans personlige Karakter, med albeles Ligegyldighed; og i Sædeleshed, dersom det kommer fra Saadanne, som man ansaa for sine Venner. Vi hør ikke give Andre en Behandling, som vi selv vilde oprøres over, dersom den blev tilbudt os.

Bagtalelse bragte Uenighed mellem Medlemmerne af Kristi Kirke i de fordums Apostlers Dage. Dette fremgaaer tydeligt af nogle af de Instruktioners Karakter, som ere givne i det ny Testamente. De Hellige i denne Uddeling skulle tage sig iagt, at de ikke skulle støde an mod den samme Klippe, paa hvilken de tidligere Disciple tilvels lede Skibbrud.

Det er ikke alene nødvendigt, at vi skulle vogte vor Gang og Tale, og stedse modsette os at give Anledning til For nærmelse, men vi skulle tillige være varsomme i, ikke at blive for hurtigt for nærmede. „Gjør ikke et Menneske til en Synder for et Ords Skyld,” er et forstandigt Raad. Og dersom et Menneske formener at have Grund til at føle sig forurettet af sin Broder, lad ham da ikke løbe omkring med aaben Mund og med hans Tunge i Virksomhed for at udsprede Beretningen om hans Sag mellem Folk, der ikke have personlig Interesse i Sagen; denne er mellem Foruretten og den Forurettede. Den Sidste skulle holde sig strængt til Kirkens Love, og dersom han ikke gjør dette, er han ikke retfærdiggjort. Lad ham gaa til sin Foruretter eller For nærmere i den Hensigt at opnaa en mindeligt Bilæggelse af Sagen med ham. Dersom han nægter at lytte til saadant, og ingen Trediemand er tilstede, lad da Klageren tage en Trediemand med sig og gjøre endnu et Forsøg paa Forsoning. Dersom dette ejheller denne Gang opnaaes, skal Sagen forelægges Lærerne, og dersom ejheller her det forståede Resultat opnaaes, lad da en Klage blive forelagt Raadet, og Sagen behandlet der i al Mildhed og Sagtmødighed, ifølge de Love, som findes i Kirken, hvilke enhver Mand, der hører Præstedømmet, hør være bekjendt med. Enhver lovlig Bestrebelse hør anvendes for at bileygge Banskeligheder, før de have Adgang til Raadet. Alle andre Maader til Bilæggelse skulle først anvendes.

Disse Instruktioner, som ovenfor ere givne, forvente vi at blive almindeligt efterfulgte overalt i Missionen, ligesom vi ogsaa forvente, at Eldsterne ville gjøre de Hellige saa bekjendte med disse som muligt, for at Enighed og god Forstaaelse kan herske blandt dem, og Guds Nige kan blomstre og stride fremad.

De forskjellige Konferencemøder i Skandinavien ville blive afholdte i følgende Orden:

Nalborg	den 17de og 18de April,
Aarhus	— 24de - 25de — ,
Malmö	— 1ste - 2den Mai,
København	— 8de - 9de — ,
Kristiania	— 15de - 16de — ,
Stockholm	— 22de - 23de — ,
Göteborg	— 29de - 30te — .

Dette Aars første Emigration vil afgaa fra Kjøbenhavn, Mandagen den 28de Juni. Nærmere Underretning angaaende Priser osv. vil blive meddelt i næste Nummer.

Korrespondance.

Spanish Fork, Utah, den
27de Januar 1880.

Præsident N. Wihelmsen.

Kjære Broder!

Jeg føler mig tilskyndet til at sende Dem et Par Linier for at tilkjendegive, at jeg ikke har forglemt Dem og Deres Medhjælpere i Skandinavien, men jeg føler fremdeles en stor Interesse for Guds Værks Fremme i disse Lande, og min Bøn er stedse til min himmelske Fader, at han vil velsigne sine Djenerne, som arbejde omkring blandt Nationerne, at meget Godt fremdeles maa blive udført, og at Mange endnu maa komme til Sandhedens Erkjendelse. Jeg har selv prøvet lidt af Missionsslivet i Danmark, og har haaret mit Bidnesbyrd mange Gange til Folket i mit Fødeland. Før jeg rejste til Zion første Gang, tilbragte jeg 2½ Aar med at prædike Evangeliet.

I 1865 blev jeg sendt ud som Missionær herfra, og virkede som saadan blandt mine Landsmænd, indtil jeg i 1867 vendte tilbage hertil, og ifjor kom jeg, som De ved, hjem fra min sidste Mission til Danmark. Siden min Hjemkomst har jeg paa forskellige Maader staaret mine Brødre bi med at opbygge Riget og fremme den gode Sag herhjemme. De Hellige ere for Størstedelen nidskjære i deres Pligters Udsprælse. Bore ledende Mand, og navnlige tolv Apostle, ere fulde af Liv, og tale til Folket under Virkningen af Guds Aands Kraft og Inspiration.

Med venlig Hilsen til Dem samt alle Brødrene paa Kontoret og de Hellige i Almindelighed, tegner jeg mig som

Deres Broder i Kristo
Jens Hansen.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Eldste George Reynolds.

Alma den Ældre.

Alma den Ældre, Faderen til denne berømte Familie, hvis Historie vi ville skrive til at gjøre os bekjendte med, var en Israelsit af Manassas Stamme og en Efterkommer i lige Linie af Nephi, Lehis Søn. Han var født i Lehi-Nephi Land eller de tilgrændende Landskaber, 173

Aar før Frelserens Fødsel, paa den Død, da Beniffs var Konge over den Del af det sydamerikanske Fastland. Læseren af Mormons Bog bliver første Gang bekjent med ham kort før Profeten Abinadis Martyrdød, som en ung Mand, der var forbunden med Kong Noahs, Beniffs

Søns, frasaldne og ugudelige Præste-dømme. Forskjellig fra hans hjærteløse Kammierater, var hans Hjerte paavirket af Abinadis Advarsler og Paamindelser, thi han var sig bevidst, at hans Advarsler paa Grund af den herførende Ugudelighed, vare sande. I Besiddelse af denne Bevidsthed, gift han frejdigt til Tyrannen Noah, og anraabte denne om at staaane Profetens Liv. Denne Handling er en Nøgle til Almas Karakter; hans Ære og Mod til at forsvare Sandhed og Ret, er blandt hans vigtigste Karaktertræk i hans efterfølgende Liv. Hans Øjn til Kunst for den fangne Herrens Tjener var omsonst; den opbragte og forrykte Konge vilde ikke laane Øre til Almas Ønner om Retfærdighed og Maade, men derimod besalede, at den unge Forsvarer skulde udkastes af Folkets Midte, og da Alma flyede for hans Vrede, udsendte han sine Folk for at slaa ham ihjel. Alma undslap imidlertid lykkeligt sine Efterstræbere, og strev, i sit hemmelige Tilflugtssted, de Ord, han havde hørt Abinadi tale, hvilke Lærdomme nu udgjør en af de vigtigste Dele af det religiøse Afsnit af Mormons Bog.

Kraften og Betydningen af Abinadis Lærdomme var sunken dybt i Almas Hjerte; han ikke alene erkendte deres Sandhed, men forstod tillige at skatte deres Værd. Det første Princip, som indpræntede sig paa hans Sind, var Hværvendigheden af en snarlig, oprigtig og fuldstændig Omvendelse, i Forbindelse med en uroffelig Tro paa Frelseren, der vilde komme for at forløse Menneskeslægten. I megen Drængsel søgte han Herren af hele sit Hjerte, Sjæl og Sind, og den Almægtige gav ham et aldeles tilfredsstillende Svar. Fra nu af begyndte Alma at forkynde Evangelietts Sandheder privat til Folket. Til at

gjøre dette, modtog han Kraft fra det Høje. Vi have ingen Beretning om Tiden, da han blev ordineret, enten om han, som Ingling, havde modtaget det hellige Præstedømme under nogle af Guds Tjeneres Hænder før den Tid, da Noah forledte sit Folk til Ugudelighed og fordærvede Præstedømmet, eller om han paa denne Tid blev betjent af himmelske Sendebud. Maatte begge Dele; men Tiden og Stedet er desuden af mindre Betydning, hvorimod vi hænde den mere vigtige Kjendsgjerning, at han blev bemyndiget af Gud til at handle i hans Navn, hvilken Bemyndigelse han senere anvendte til Frelse for sine Medmennesker.

Almas Prædiken blev ikke uden Frugter: Mange modtoge Sandheden med Glæde. Disse samlede dem til et passende Sted ved Udkanten af Orkenen, men dog ikke langt fra deres By. Dette Sted blev kaldt Mormon. Det var meget passende for et Skjulested, da det forhen havde været gjort usikkert af grædige, vilde Dyr, og som saadant var et frygtet og aldeles ubeboet Sted. Nær ved var en Skov eller stort Krat af mindre Træer, i hvilket de, som troede paa Evangeliet, kunde skjule sig, dersom de skulde blive forfulgte af Kongens Folk; heri var ogsaa en Kilde med rent Vand, der fortrinlig egnede sig til Daab. Her, omgivet af en pragtfuld, tropisk Vegetation, og ved Bredden af den inddydende Strøm, forhindre Alma det evige Livs Principer; her indgik Folket en Pagt at ville tjene Alles himmelske Fader; her blev de omvendte Troende døbte til Kristus for Syndernes Forladelse, og her blev den Førstesødtes Kirke organiseret, det hellige Præstedømme ordineret og Guds Værk grundlagt i Kraft.

Alma og en anden Herrens Tjener ved Navn Helani, vare de Første, der

bleve døpte. De gif til sammen ned i Vandet, og da de vare komme der, oploftede Alma sin Røst i Øen, og anraabte Herren om hans hellige Aand. Da denne Belsignelse var blevet tildelt ham, stred han til at udføre den hellige Ordinance. Vendende sig til Helam, sagde han: „Helam, med Myndighed fra den almægtige Gud, dører jeg Dig, som et Vidnesbyrd om, at Du har indgaaet en Pagt at ville tjene ham til Din Død i Kjødet; og maa Herrens Aand blive udgydt over Dig; og maa han give Dig evigt Liv ved Kristi Forsoning, hvilken han har beredt fra Verdens Begyndelse.“ Efterat Alma havde sagt disse Ord, blev baade han og Helam begravne i Vandet, og kom op igjen, prisede Gud og blev syldte med den Hellig-Aand.

Andre, ja endog et Antal af to hundrede og fire Sjæle, fulgte Helam i Daabens Vand, men i alle disse Tilsælde begravede Alma ikke igjen sig selv i dette flydende Element, men kun de onwendte Troende. Fra denne Tid af kunne vi datere Organisationen af Jesu Kristi Kirke i dette Land, og derefter forsamlede Medlemmerne sig en Gang om Ugen til Gudstjeneste og Vidnesbyrd.

Trods den Forsigtighed og Narvaagenhed, som Kirkens Medlemmer iagttoge, opdagede Noah snart, at der var en hemmelig Bevægelse blandt hans Undersætter, og ved hjælp af sine Spejdere opdagede han, at det hande sit Udspring fra Mormon. Idet han brugte den, for en Tyran almindelige Undskyldning, at de Kristne vare Oprørere mod ham, udsendte han sine Krigssfolk for at fange og ødelægge dem; men En, stærre end han, udstrakte sin Haand og beskyttede sit Folk. Herren advarede Alma mod Kongens Hensigter, og ifølge denne guddommelige Ledelse,

samlede han sit Folk, 450 Sjæle, sine Fløkke og Hjorde, sammensamlede alt sit Korn, Levnetsmidler og andet Forraad, slog sine Telte sammen, og vandrede ud i den øde Ørken.

Styrkede af Herren, og uagtet de blev hindrede meget af deres Hjorde og Familier, vandrede Pilgrimme hurtigt nok til at undslippe den Forfølgelse, der blev anstillet imod dem af Kong Noah, som, skjønt ugerne, maatte vende tilbage til Nephis Land uden at have opnaaet sine Hensigter. Efter otte Dages Forløb standsede Almas Selskab deres Flugt, og nedsatte dem i et meget smukt og behageligt Land, hvor der var Overslod af rent Vand. Vi have ingen bestemt Underretning om den Retning, Kolonien tog, men af Enkelthederne i deres senere Historie, synes det at frengaa, at deres ny Opholdssted var beliggende et steds mellem Nephi og Barahemla, skjønt måske noč lidt udenfor den lige Linie. Vi anse det langt fra at være usandsynligt, at det var beliggende ved en af Amazonflodens talrige Biislober, der have deres Udspring i den østlige Skraaning af de andiske Bjerger.

Kolonisterne, hvis Flid i Sædeleshed er omtalt af de inspirerede Historiestrivere, skrede strax til at dyrke Jorden og bygge en Stad. Denne By, med det omliggende Territorium, gav de Navnet Helams Stad og Land. Nu, da de vare et selvstændigt Folk, uafhængigt baade af de lamanitiske og nephitiske Tyrster, ønskede de en Slags verdslig Regjering, og Alma til deres Konge, hvilken Ere han imidlertid frabød sig. Han skildrede deres Fædres Historie for dem; han afmalede Noahs slette Regjering for dem; han visste dem, hvorledes en slet Regjent kunde lede sine Undersætter i allehaande Ugadeligheder, og hvorledes saadanne Ting ledte til Trældom; og paa den

anden Side, hvormeget bedre det var for dem at have Herren til deres Konge og Regjent, og at blive vejslede af hans Ejendom under hans Inspiration. Dette Maad fulgte Folket viseligt. Skjønt Alma ikke bar Navn af Konge, handlede han dog som deres Leder, som deres Højprest og Profet, og som Guds Mund, naar denne i sin Maade tilhjendegav sin hellige Billie til dem. I denne lykkelige Tilstand levede Helams Folk endel Aar; Herren velsignede dem meget og kronede deres Arbejder med stort Held.

Hvorlange disse lykkelige Dage varede sige Mormons Boghs hellige Optegnelser os ikke bestemt; men eftersom Herren tugter den, han elsker, tillod han efter nogen Tids Forløb Lamaniterne at opdage deres hemmelige og lykkelige Hjem, og at bringe dem i Trældom.

Det hændte saaledes, at en Afdeling af den lamanitiske Hær (som havde efterstrebt endel flygtede Nephiter under Limhi, Noahs Søn, hvilke vare flygtede fra deres Trældom i Nephis Land) foer vild i Ørkenen. Medens de saaledes vandrede hid og dit, uden at vide hvilken Retning de skulde tage, stødte de paa endel Mænd, som engang havde været Kong Noahs Prester, der vare flygtede fra deres øvrige Brøders Ansigt for at undslippe den retfærdige Harme, deres bestandige Misgjerninger havde opvakt. Disse Prester, tilskyndede dertil af Amulon, deres Leder, forenede sig med Lamaniterne og sogte saaledes at komme tilbage til Nephi Land, hvilket førte dem i Nærheden af Helams By. Da den kommende Skare Mænd nærmede sig, vare Almas Folk iferd med at opdyrke Jorden udenom deres By, og da de saa dem, flygtede de ind i Byen betagne af en stor Frygt. I denne Farrens Stund er igjen Almas Tro og Koldblodighed forbausende. Han samlede sit Folk om-

kring sig og opfordrede dem til at bortfaste deres uhellige Frygt og erindre den Gud, som altid havde udfriet disse, der have hant Tillid til ham. Deres Leders Ord havde den forsynede Virkning; Folket nedsløge deres Frygt og anraabte Herren at blødgjøre Lamaniternes Hjørter, at de maatte spare deres, deres Hustruers og Børns Liv. Med den Overbevisning i deres Hjørter, at Gud vilde høre deres Bønner, hvilket han ogsaa virkelig gjorde, gif Alma og hans Brødre ud af deres Stad og overgave dem frivilligt i deres forrige Undertrykkeres Hænder.

Lamaniterne vare selv i Forlegenhed, hvorfor de vare rige paa Løfter. De vare villige til at hjælpe Helams Folk deres Liv og Frihed, dersom de vilde vise dem Vejen til Nephis Land. Efter at have erholdt denne Underretning og naaet hjem i god Behold, brøde de deres Løfter, og udnevnte Amulon til Konge over en stor Landsstrækning hvorunder de indbefattede Helams Land.

Alma og Amulon havde hændt hinanden i de Dage, da de begge tilhørte Kong Noahs Præstedømme, og med den Ondskab, som saa ofte følger Frafald, begyndte den Sidste snart at forfølge disse, som vare trofaste til Herren. Amulon satte Arbejds-Herrer over dem; han paalagte dem umenneskeligt haardt Arbejde, og paa andre Maader plagede dem forfærdeligt. I denne deres Trældom anraabte Almas Folk uophørligt Himmel om Befrielse, men selv deres Bønner foruroligede deres Arbejds-Herrer, hvorfor disse forbødte dem at opløfte deres Røst i Bøn til Herren; men Tyrannerne kunde ikke forbyde dem at udgyde deres Hjørter i Hemmelighed for ham, der hjælper alle Menneskers sjulte Tanfer. Han svarede dem paa sin egen Maade. Han bragte dem ikke strax Udfrielse, men han styrkede deres Skuldre til at bære

den tunge Byrde, der var paalagt dem, og stærke i Troen paa en sluttelig Befrielse fra deres Trældom, arbejdede de med Tilsfredshed og Taalmodighed.

I sin egen belejlige Tid udfriede Herren dem. Efter at have aabenbaret sine Hensigter for Alma, og at Folket skulde gjøre sig rede, lod han en dyb Spøn falde paa den lamanitiske Bagt og Arbejds-Herrerne. Frihedens Time var slaet, men ikke uden tunge Øfre, selv Tabet af deres Hjem og Ejendomme. Under Ledelse af Alma, flygtede de ud i Ørkenen. Henimod Aftenen næste Dag standfæde de i en smuk Dal, som de kaldte Alma, men de nedsatte sig ikke der. Den paafølgende Dag flygtede de videre gennem Ørkenen, og fortsatte deres Flugt, indtil de naaede Barahemlas Land, hvortil de ankom efter tolv Dages Rejse fra Almas Dal. Deres Ankomst til deres nephittiske Slegtinge, gav Anledning til stor Glæde, baade for dem og Kong Mosias Folk, hvilken Glæde forsgedes ved den Omstændighed, at Limhi og hans Undersaatter ogsaa vare ankomne kort forud til deres Førstadies Land, og at saaledes hele det nephittiske Folk (undtagen nogle faa Fraafaldne med Amulon) var forenet i ét Land og under én Konge.

Alma og hans Folk maa have boet i Helams Land i ikke saa faa Åar, da han ved Abinadis Martyrdød blev kaldt en ung Mand, og dengang han førte sit Folk ind i Barahemlas Land, var han mere end halvtredsindstyve Åar gammel, og maaske ikke saa lidt ældre. *)

Bed Almas Ankomst til Barahemlas Land, gav Kong Mosias ham Tilladelse til at varetage Nephiternes aandelige Anliggender. Han blev Højpræst over hele Nationen. I Egenstab heraf samlede han Folket sammen, og i kraftige og simple Ord erindrede dem om deres Pligter mod Himmelten. Det var ikke uimodtagelige Hjarter, han prædikede for; Mængden lyttede til hans Ord, og fornyede deres Bagter med Gud, idet de gif i Daabens Vand og begyndte et nyt Liv i Guds frygt og Tro. Alma vandrede fra By til By, prædikede og døbte, raabede, dadlede, træstede og berørte, eftersom den Hellig=Land ledte ham til. Ved disse Bestrebelsler, blev saaledes syv Kirker, eller rettere syv Grene af Kirken, oprettede i Barahemlas Land, medens Velstand blomstrede hos de Trofaste.

Eftersom Alarene rullede frem, havde de Netfærdige den Sorg at se den opvoksende Slegts tiltage i Vantro og Ugivedelighed. Mange af disse forkastede ikke alene selv Sandheden, men ogsaa fulgte og haanede disse, som vare retfærdige. At denne ugudelige Forsølgelse tog et saadant Omfang og blev udført med en saadan Trækhed, skyldes den Omstændighed, at Kong Mosias fire Sønner og Højpræsten Almas Søn, vare deres Anførere. Disse hellige Mands Formaninger til deres gjenstridige Sønner, vare omsonst; de satte dem op mod deres Fædres Formaninger og trodsede deres Myndighed. Almas Sorg var stor; Hærstærernes Herre var hans eneste Trofster. Opsyldt af Sorg, men fuld af Tro, bad han inderligt og vedholsbende for sin elskede, men oprørste Søn. Herren hørte sin trofaste Ejeners Bøn og sendte sin Engel for at standse den unge Mands skrækkelige Løbebane, og bringe ham til Rundstab om Sandheden. Overvældet

*) Alma var født Åar 173 f. Kr. Almon og hans Selskab forlod ikke Barahemlas Land før at opføge Zeruiffs Folk, før Åar 122 f. Kr. eller 51 Åar senere, og nogen Tid hengift mellem dette og Almas Befrielse og Ankomst til Barahemlas Land, maaske to eller tre Åar.

af Engelen's Nærvarelse og Tale, blev han slagen med Døvhed og Lamhed. Da Tidenden om dette Besøg naaede hans Fader, glædede denne sig usigeligt, thi han vidste, at det var Guds Kraft. Han sammenkalde Folket for at disse kunde være Bidne til dette Mirakel, og samlede Præsterne, for at disse kunde forene dem i Øjn og Faste for hans Søns fuldkomne Helbredelse. Deres Ømmer blev hørte, thi ikke alene blev Legemets naturlige Styrke gjenvunden, men fra nu af var han ogsaa et gansse andet Menneske; han blev en nidsjær Fortkjæm-

per for Evangeliets Sag, og en Hjælp, Trøst og Glæde for sin Fader, der nu begyndte at føle Virkningerne af den fremrykkende Alder.

Alma havde ordineret sin Søn til Højpræst, og overgav ham tillige før sin Død Bestillelsen til at varetage alle Kirkens Afsæter i sit Sted, hvorefter han, rig paa Åar og Ere, endte sin Øsbehane her paa Jorden. Hans Død indtraf da han var togsfirssindstyve Åar gammel, hvilket er 509 Åar fra den Tid, Lehi og hans Familie forlod Jerusalem.

(Fortsættes.)

Fremtiden. Kardinal Manning har nylig udsendt et Hyrdebrev, hvilket er blevet oplest i Westminsters forskjellige Romersk-Katholske Kirker og Kapeller. I denne Epistel frembrager han følgende mørke, men tro Billeder af Nutiden:

"Åar efter Åar have vi haabet, at Tegnene paa Forvirring og Straffedomme, som hænge over den kristne Verden, ville adskille sig og forsvinde; men hvort Åar har forsgtet deres Antal og Betydning. Aldrig have de været saa mange, saa truende og saa nærværende som nu. Østen og Vesten og Midten af det kristne Europa trues og truer hinanden. Vi se Politik uden Religion, Videnskab uden Tro, Opdragelse uden Kristendom, Moralitet uden Gud — saaledes er det moderne Evangelium. Den moralske Styrke er aftræftet eller i Afstagende, og den materielle Styrke af Politi og Soldater har deraf intaget dens Plads. Eftersom det En falder, maa det Andet rejsse sig. Syv Millionser bevebnede Mand vaage over hinandens Bevægelser med dødelig Angst og Frygt. Kan en saadan Samling af Stormstyrker adspredle sig uden et Udbrud, der vil legge Halvdelen af den kristne Verden pde? Disse, som have dømt ved Tro, have i de sidste tyve Åar set hen til dette Udbrud, og have været forhaanede som Drømmere. Nu have Nationernes Ledere og Nationerne selv begyndt at forudsige naar det er forsent, hvad de nægtede at se, da de vare i stand til at forebygge det. I intet Land og i ingen Tidsalder, har Verden set en saadan Handels-Virksomhed som Englands. Men i Midten af umaaelig Rigdom, er en Fattigdom, som Europas fattigste Lande neppe kende. Den store Forksel i vort Samfunds Tilstand og den Kloft, der adskiller de forskjellige Klasser, er, med Mindre den bliver hindret ved Menneskehjærlighed og Barmhjertighed, Medlidenhed og Selsforægtelse, farlig for Samfundet og vort aandelige Velserd."

Indhold.

Tale af President John Taylor	177.	Emigrationen	187.
Nedaktionsbemærkninger :		Korrespondance	187.
Bagtalelse	184.	Almas Familie	187.
Konferencemøerde	186.	Fremtiden	192.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. WilhelmSEN.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trylt hos F. C. Bording.